

HOSPODAŘENÍ FARNOSTI – ŘÍJEN 2018

Sbírky		Výdaje	
7. 10.	3 505,-	Zálohy – elektřina (ČEZ)	4 298,-
14. 10.	3 343,-	Zálohy – plyn (Innogy)	3 710,-
21. 10. (na misie)	4 250,-	Zálohy – voda	790,-
Misijní jarmark (na PMD)	11 000,-	Nedoplatek za plyn (Innogy)	2 005,-
28. 10.	3 626,-	El. zabezpečení kostela (Fides)	1 307,-
Příjmy – ostatní		Nákup hostí a kalendářů	2 142,-
Zisk s nájmu na faře	24 000,-	Nákup květin	956,-
Dotace na pořízení nového kotle	111 489,-	Pošta	50,-
1. splátka za prodej pozemků (Riegrova stezka)		Nákup úklidových prostředků	98,-
	500 000,-	Poskytnutí půjčky farnosti Loukov	110 000,-
		Odvod do svépomocného fondu diecéze	7 633,-

AKTUÁLNÍ INFORMACE

VIII. KRÁLOVSKÝ BÁL

ŘK farnost Jičín Vás srdečně zve na **benefiční VIII. královský bál**, který se koná **v sobotu 24. 11. 2018 od 19.00 h** v kulturním domě ve **Valdicích**.

Těšit se můžete na kapelu **Levou rukou band**, předtančení a soutěž o ceny. Výtěžek plesu bude věnován na činnost **Domácího hospice Duha v Hořicích**.

VOLBY DO FARNÍ RADY

Do 25. 11. 2018 má každý farník právo **navrhnout** jména kandidátů do farní rady. **Návrhy** kandidátů prosím pište na připravené archy umístěné na nástěnce v kostele.

Vlastní volby do farní rady se uskuteční v neděli 16. 12. 2018 po farní mši sv. v 8.30 h. **Hlasování je možné pouze osobně v daný čas na uvedeném místě**. Právo volit má každý katolík příslušející do farnosti starší 15 let.

HLASOVÁNÍ V PARTICIPATIVNÍM ROZPOČTU MĚSTA SEMILY

Vážení farníci, **do 30. 11. 2018** máte možnost hlasovat v participativním rozpočtu města Semily pro **projekt č. 14 – „Rekonstrukce spodní části schodiště u kostela sv. Petra a Pavla“**. **Váš hlas může být rozhodující** – vítězné projekty v minulých letech měly pouze několik desítek hlasů. Požádejte také prosím své příbuzné a známé, kteří by se jinak hlasování neúčastnili.

Hlasovat mohou občané Semil starší 16 let na podatelně městského úřadu na Riegrově náměstí (osobně s občanským průkazem).

Hřivna – informační čtrnáctideník vydává ŘK farnost Semily pro vnitřní potřebu. Uzávěrka tohoto čísla: 15. listopadu 2018. Uzávěrka následujícího dvojčísla: 29. listopadu 2018. Redakce a grafická úprava: M. Kraus. Imprimatur: R. D. J. Gajdošík. Jednotlivé příspěvky (ve formátu doc, docx, odt) zasílejte na adresu hřivna@post.cz, a to nejpozději do dne uzávěrky dalšího čísla.

HŘIVNA

Informační čtrnáctideník

ŘK farnosti Semily

Číslo 24 18. listopadu 2018

Římskokatolická farnost – děkanství Semily, Komenského nám. 125, 513 01

Děkan: **R. D. Jaroslav Gajdošík**, tel. 739 909 500

www.farnost.semily.net

Bohoslužby v Semilech se konají v děkanském kostele sv. Petra a Pavla (KO), v kapli sv. Zdislavy na faře (KA), ve filiálním kostele Umučení sv. Jana Křtitele na Kostofranku (KK), v domově důchodců (DD), v kapli sv. Antonína v Chuchelně (CH).

Farnost sv. Petra a Pavla

Pořad bohoslužeb ve farnosti ve dnech 19. 11. – 2. 12. 2018

19. 11.	Po	–	–	–
20. 11.	Út	KA	18.00	za ++ z rodiny Foktovy
21. 11.	St	Památka Zsvěcení Panny Marie v Jeruzalémě		
		KA	08.00	za † maminku Emilii
22. 11.	Čt	Památka sv. Cecilie, panny a mučednice		
		KA	08.00	za ++ rodiče Kmínkovy
23. 11.	Pá	KA	18.00	za † Cecilii Novotnou a manžela
24. 11.	So	Památka sv. Ondřeje Dung-Laca, kněze, a druhů, mučedníků		
		DD	13.30	za farníky
		KA	18.00	za † Klementa Smatanika
25. 11.	Ne	Slavnost JEŽIŠE KRISTA KRÁLE		
		KO	08.30	za † Milicu Karmáškovou a Jana Hlavíka
26. 11.	Po	–	–	–
27. 11.	Út	KA	18.00	za † Petra Veselého a Milana Pátého
28. 11.	St	KA	08.00	za urovnání vztahů v rodině
29. 11.	Čt	KA	08.00	za † Miroslava Hrdinu a † manželku
30. 11.	Pá	Svátek sv. Ondřeje, apoštola		
		KA	18.00	za † Františka Matouše, rodiče a sourozence
1. 12.	So	DD	13.30	za farníky
		KA	18.00	za † Josefa Jevického
2. 12.	Ne	1. NEDĚLE ADVENTNÍ		
		KO	08.30	za ++ Annu a Františka Stránské a celý rod

žehnání adventních věnců

JAK PŘEDAT VÍRU?

Trváme na pastoračních metodách dávno minulého kulturního prostředí, avšak podle pravidel z minulosti už „hrát“ prostě nelze...

Za sedmáct let, kdy jako kněz sloužím na malém kousku země, jímž je východní Kanada, jsem byl svědkem mnoha bolestí, které prožívali ti, kdo jsou „živými kameny“ Božího domu. Byl jsem svědkem všudypřítomné bolesti z toho, když lidé pozorují, jak se členové jejich rodin a další blízcí vzdalují od církve, od víry v Krista, a dokonce od víry v Boha. Tuto oblast obzvláště silně nacházíme v životech mnoha farníků, kteří zažili odpadnutí celých rodin. Věřící se vyrovnávají s tím, že jejich dětem a vnukům je církev a víra lhostejná anebo vůči nim přímo vystupují nepřátelsky, a zaraženě se nás ptají: „Co jsem udělal špatně?“ Byly prolity celé potoky slz.

Nesčetněkrát jsem vedl pohřební obřady věřících farníků, kteří silně prožívali vztah s Kristem jako jeho skuteční učedníci a služebníci, ale jejich děti do jednoho víru opustily. Důvěrné obřady posledního rozloučení, tak úchvatně vyjadřující víru a zbožnost zesnulého, tito rodinní příslušníci, kteří se na pohřební bohoslužbě cítí ztraceni v neznámém prostředí, zdvořile přetrpí a vcelku pochopitelně čekají na okamžik, kdy tenhle kostelní nesmysl skončí a oni budou moci přejít na vlastní a ze svého pohledu smysluplnější obřad. Takové okamžiky nám slouží jako bolestná připomínka, že biologická rodina a rodina víry se už vůbec nemusejí překrývat. Já v takových okamžicích prožívám hluboký smutek a bolest.

Naši věřící se nás pastýřů oprávněně ptají, co udělali špatně, protože sami skutečně nemají nejmenší ponětí. Udělali pro své děti to, co udělali jejich rodiče pro ně. Nic není přiro-

zenější než toto. Problém je jinde: nikdo jim neprozradil, že pravidla se mezitím dočista změnila. Jako při zápase v ragby, který se bez varování v poločase změnil na zápas fotbalový, trpí mnoho těchto lidí tím, že jsou trestáni, a nevědí za co. To, co pro své děti udělali, by stačilo, pokud bychom žili před šedesáti lety, jenže toto období jako by bylo pryč celé tisíciletí. Je nutné, abychom na tuto bolest našich lidí reagovali a oni mohli dojít Pánova pokoje.

Mezi mnoha pastýřskými úkoly je i hlídat ovce a varovat je před blížícím se nebezpečím. My pastýři si musíme přiznat, že jsme nedokázali rozpoznat znamení doby a slyšet bití na poplach, i když takové přiznání naruší náš vnitřní klid. Jako pastýři jsme měli stát na stráži, varovat před blížícím se nepřítelem a burcovat k okamžité přípravě na něj, jenže jsme selhali a také to je bolest.

Hra se možná v poločase úplně změnila, my ale stále trváme na tom, že budeme tu novou hru hrát podle pravidel z minulosti. Během posledních padesáti let jsme byli svědky nejrychlejší společenské proměny v dějinách lidstva, ale ve světě naší církve trváme na pastoračních metodách, které předpokládají dávno minulé kulturní prostředí. Důsledkem toho je dojem, že jsme chyceni do pastí. Uvěznění mezi prožitkem povolání a touhy po obnově na jedné straně a tíhou církevního prostředí inklinujícího k zachování stávajícího stavu na straně druhé je bolestné. Ti, kdo stojí v čele pastorační práce, dobře vědí, že naše metody už nefungují, ale jsou svázáni očekáváními a požadavky na pokračování ve starém způsobu, ačkoli zároveň musejí žonglovat s docela novou realitou.

Podle knihy Jamese Mallona: *Proměna farnosti*.

NEJÍ TO TAK TROCHU TRAPNÉ, SLAVIT SVÁTEK KRISTA KRÁLE?

Není to tak trochu trapné, slavit svátek Krista Krále uprostřed světa, kterému je Kristus zcela lhostejný? Uprostřed světa, který sice v něčem je ochoten brát křesťanství na vědomí mezi řadou dalších věcí, ale který za suverénního pána je ochoten uznat jen a jen člověka, jen a jen sebe sama? Kdyby Ježíš byl Králem tohoto světa, kdyby jeho království bylo odtud, neměli bychom šanci. Byli bychom něčím jako folklorní spolek, byli bychom ušlechtilými opatrovateli starých tradic, kteří vědí, že svět jde jinak, ale svých tradic se nevzdávají. Anebo, kdyby Ježíš byl mocným a úspěšným králem tohoto světa? Tak bychom byli zřejmě jeho vojáky, kteří by někde s někým válčili a rozšiřovali beztak pestrou paletu násilností. Jenže evangelium říká, že jeho království není odtud. A dějiny křesťanství a dějiny světa to dosvědčují. Je v tom požehnání a zdroj těžkostí zároveň. Protože „svět miluje, co je jeho“, a tedy to, co jeho není, nemiluje. O tom se přesvědčovali všichni světci a mnozí další křesťané v historii. Svět nemá rád to, co je cizorodé. Ale na druhé straně žádné království z tohoto světa, žádný král z tohoto světa neřeší úplně a s věčnou platností osud člověka. I ten nejlepší král se jen snaží omezit zlo a udělat člověka zlepšit. Ale přemoci zlo, na to nemá ani síly, ani schopnosti. A že by dal svůj život za své poddané, kteří ho možná ani nemají moc rádi, to čekat nemůžeme.

Ježíš je tedy podivným Králem. Nemá možnost se v tomto světě celkem nijak proslavit. Vrcholem jeho konání je, že zemře. A ti, co patří do jeho království, nejsou jeho poddanými, ale jeho bratry, královskými syny. A všechno to, co se zde na zemi v jeho království odehrává, nesměruje k upevnění jeho moci, jeho pozice na zemi, ale míří to z této země, z tohoto světa a života pryč, dál, tam, kam nikdo nevidí... Divné. A přece tahle „věc“ už běží téměř dva tisíce let, a i když ji mnozí už tesali náhrobní kámen a ona sama si mnohdy počí-

nala tak, že to vypadalo, že se tím zničí, je tu stále a ve světovém měřítku vůbec nevypadá jako umírající.

Podívejme se ale teď sami na sebe. Kde jsme? Jsem uvnitř, v Ježíšově království, které není odtud? Doufám, že ano. Vždyť jsme byli křtem přijati mezi královské děti a pokud jsme tomu uvěřili a pokud jsme neodešli z domu, jsme v něm stále. V Ježíši vidíme někoho, koho si vážíme a koho milujeme. A snad i chceme, aby si ho vážili i druzí. Můžeme snít o tom, jak by to bylo na světě bezvadné, kdyby všichni lidé Ježíše uznávali, kdyby se všichni pozemští vládcové cítili být jemu odpovědnými. Můžeme o tom snít. Víme ale, že skutečnost je naprosto jiná. Nešlo by to tedy nějak udělat, aby opravdu všichni Ježíše uznávali? Neměl by on pro to něco udělat? Někdo se na světě proslavit, ukázat svou moc, prostě předvést se na úrovni myšlení a citění dnešních lidí? Snad o něčem podobném snil i Jidáš, aspoň někteří tak soudí. Ale Ježíšova cesta je jiná. On je Králem, jehož království není odtud, jehož království zůstane ve světě vždy poněkud cizím. Ale on je současně tím, kdo má ve světě stále „svoje lidi“, nás! Nás? Bohužel, otázka je tu namístě. Jestliže není Ježíš skutečně a plně pánem a králem našeho života, pak je zbytečné snít o tom, jak by mohl být králem pro druhé. Ale jestliže tímto našim Králem a Pánem je, pak to není se světem tak zlé. Protože potom my jsme ti, kdo mohou jednat v jeho jménu – v jeho jménu svědčit o lásce Otcově. Nebylo by tedy vůbec dobré, kdybychom jeho vyvýšili a sebe ponížili tak, že by se zdálo, že vzdálenost mezi Ježíšem a námi je nepřekonatelná. On přece přišel kvůli nám, aby nás pozvedl. A je na nás, abychom to přijali a uznali, abychom vzali za své, že na jeho kralování máme podíl, že jsme královským národem. Právě toto je k jeho slávě, která má na nás v tomto světě zářit.

P. Aleš Opatrný: *Stůl slova*